Ч. 101. Второк 19 (6) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Забуреня на університеті. — Конференциї міністрів. — З російскої Думи. — Данія і Ісляндия.

В градскім університеті прийшло в суботу до дуже великих забурень, котрі викликали вільнодумні студенти. Справа була така. О годині 12·30 з полудня мала відбути ся на університеті промоция одного німецко-католицкого студента з товариства студентского „Кароліна". Німецко-народні студенти обсадили вчасно університет, аби перешкодити участи католицких студентів в промоциї свого товариша. Коли надійшли католицкі студенти, не хотіли їх вільнодумні впустити. Прибув також посол Ґаґенгофер в окруженю 150 селян, а коли і їх не впущено до університету, прийшло до завзятої бійки. Студенти католики і селяни просто штурмували університет. Ректор хотів кілька разів втихомирити борючих ся, але то єму не удало ся, аж полиция завела лад. Кількох студентів і селян потерпіли поважнійші рани. Супротив того прибив ректор на таблици університету слідуюче оповіщене: Заповіджену на нині промоцию члена товариства „Кароліна" унеможливила масова поява селян на університеті під проводом посла Ґаґенгофера. Остерігаю студентів, аби не дали ся відвести від свого спокійного становища. Від нинішного дня всі промоциї будуть відбувати ся з виключенєм явности. — По бійці посли Ґаґенгофер і Губель з кількома селянами і студентами католицкими удали ся з жалобою до Намістника.

Вчера о годині 10 перед полуднем зібрали ся у Відни австрийскі і угорскі міністри на спільну конференцию для уложеня спільного буджету під проводом п. Міністра справ заграничних бар. Еренталя. З австрийскої сторони взяли в конференциї участь п. Президент міністрів бар. Бек і п. міністер скарбу др. Коритовский, з угорскої президент міністрів др. Векерле і секретар державний Попович, а крім того спільні міністри ґен. Шенайх і Буріян та комендант маринарки гр. Монтекуколі. Нарад не покінчено і дальше будуть міністри радити в четвер дня 21 с. м. — Перед конференциєю був на авдиенциї у Цісаря в Шенбруні президент угорских міністрів др. Векерле, котрий здав Монархови справу зі становища угорского правительства супротив жаданя підвисшеня офіцирскої платні. Др. Векерле заявив, що угорске правительство не ставить в тій справі принципіяльного опору, але не може вже тепер виявити своєї згоди на ділане закона вже від 1 мая, бо угорский кабінет ще не рішив тої справи і не відомо також, яке становище займуть в тій справі угорскі сторонництва.

Дебати в російскій думі стають незвичайно знаменні. По міністерстві війни прийшла черга на судівництво і тюремну управу. Опозицийні бесідники виказували яркими красками нечувані відносини по російских тюрмах а ще більше упадок судівництва, яке стало вповні зависимим від адміністрациї та здане на її самоволю. Знаменне тут особливо те, що в такім дусі промовляли не лише кадети, та крайні ліві посли, але навіть октябристи і мирнообновленці. Мирнообновленець Соколов, заступник секретаря думи, заявив м. и. реакцийному міністрови судівництва, що годі нині усувати одну ґрупу судиїв, завтра другу, відповідно до зміни політичних поглядів хвилі. То річ виключена, щоби в законній державі судия мав кермувати ся після того, відки віє в даний момент вітер!"... Розуміє ся, що буджет міністерства дума ухвалила, але дебата народної репрезентациї надто виразно осудила тепе-

---

3)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

Сьвященик, що якраз ішов камінними сходами на гору до льоджджі, побачив по розпаленім лици Кончетти та по її сьвітячих від зворушеня очах, що мусіло стати ся щось особливого і вже здалека грозив пальцем.

— Ей, Дон Дженнаро, Дон Дженнаро! — відозвав ся він сьміючись — чей не робите якоїсь дурниці?

— Також щось вигадали, падре Міузі, я хотів би, щоби ваша обава була ще оправдана — відповів той гнївливо і зітхнув.

Кончетта вступила ся з льоджджі і зайшла до середини а її сестра взяла ся обслугувати гостий. Але через якийсь час чула она крізь отверте вікно, що розмавляв Дон Дженнаро з отцем Міузі, однак їх розмова не конче була для неї цікава. Оба старі панки були собі від біди добрими приятелями і оба жалували, що Дон Дженнаро не єсть вже сіндаком, говорили о злих часах, які настали, о лихій адміністрациї, о новім домі для убогих та о добрих давних часах. Кончетта ждала нетерпеливо, коли її матір верне, в надії, що тоді знайде ся для Дон Дженнара нагода „поговорити як розважні люди". Але її мати вічно не приходила а Дон Дженнаро остаточно пішов.

Може в яких пять мінут опісля вернула Донна Лючія домів і сварила на хлопця, котрий ніс за нею великій кіш з накупленими річами, що баньку з нафтою, котру повинен був в руці нести, вложив до коша, щоби єму лекше було нести.

— Чи ти виділа ся, мамо, з Дон Дженнаром? — спитала Кончетта занепокоєна.

Донна Лючія подивила са допитливо на неї. — Так. Я стрітила ся з ним.

— А він нічо не говорив — про Ніколю?

— Ні. А шож би мав про Ніколю говорити?

Кончетта почервоніла ся і затяла ся, але відтак все таки відозвала ся з певного рода енерґією: Він казав, що поговорить з тобою, як пристало на людий розважних.

Мати її зрозуміла зараз, о що розходить ся.

— Ти повинна вже була то зміркувати, Кончетто — сказала довірочно — що Дон Дженнаро уміє по майстерски викручувати ся, щоби ні сяк ні так не сказати. Як би він хотів був поговорити зі мною, то був би вже давно час на то знайшов.

— Але — зачала Кончетта затрівожена говорити і сльози станули їй в очах.

— Будь спокійна, моя дитинко — перебила їй мати — коли нам Господь Бог доси помагав, то не забуде на нас і на дальше. — А се що?

З тими словами і з якимсь поправді неоправданим страхом вхопила борзо лист, що лежав на столі. Але ледви взяла куверту до руки і кинула оком на адресу, як вже й упустила єго знову та зловила ся рукою за серце.

— Ох Пречиста Діво там в небесах! — простогнала перепуджена на смерть і впала на крісло.

— Що тобі, мамміно! — спитала Кончетта трівожливо. — Той лист приніс перед тим листонос до тебе. Чогож ти так перепудила ся?

Донна Лючія була сильна женщина, котра зовсім не дала ся запудити якоюнебудь дрібничкою. Та й тепер спамятала ся борзо, взяла лист сьмілим рухом і сховала єго до кишені.

— Нічого — відповіла она з уданим спокоєм. — Іди та подиви ся до кухні, бо вже пора обідати.

Кончетта була розважна і поважна дівчина, то й зараз здогадала ся, що її матір хоче щось затаїти перед нею. Вимавляла ся зразу, але наконець, коли Донна Лючія їй ще раз сказала, пішла до кухні, щоби там робити свою роботу.

Донна Лючія оставшись сама, вийняла з великим зворушенєм лист знову з кишені, щоби єго отворити і прочитати.

— Всемогучий Боже — сказала тихцем сама до себе — що то вже знову? Чи вже мені ніколи не мати спокою від того проклятя — від того нещастя?

Аж дух заперла в собі і з боязким напруженєм, яке пробивало ся в широко отвертих очах і легко порушуваних губах, зачала читати:

„Люба жінко!

Господь Бог в своїй ласці і любови дав ще раз так, що в моїм житю настала зміна до ліпшого. Нині рано повідомила мене управа

рішний занепад російского судівництва, який дійшов до того, що адміністрацийні власти не спиняють ся навіть перед засиланєм судиів, що они видають засуди не бажані адміністрациєю, як то стало ся прим. в Омску...

Ще острійше заатаковано російску адміністрацию при обговорюваню буджету міністерства справ внутрішних. Кадет Маклаков виголосив тій дебаті так знамениту і зручну промову, що добув оплески не лиш серед лівих послів але також в центрі а навіть на правици. Схарактеризувавши давну управу Росиї, яка обмежувала ся на борбі власти з суспільностию, перейшов відтак до доби, яка почала ся указом з 30 жовтня. „Минуло богато часу, ми пережили революцийний чад, прожили час успокоювання, а тепер переживаємо добу реакциї“. Нові засади істнують тілько в теориї, а то, що говорить ся в думі, суперечить дійстности. Форма правлїня в Росиї не згоджує ся з способом управи. Замість законного ладу, панує всюди самоволя виїмкових і воєнних станів. В супереч з жовтневим манїфестом льокальні сатрапи допускають ся нечуваних надужить і злочинів. До того зааранжовано завзяту боротьбу зі свободою российскої праси, якої положенє стало тепер ще прикрійше, як за часів абсолютизму. При кінци своїх виводів, ілюстрованих яркими примірами, зазначив він, що було божевільним переконанє старого ладу, що сильна держава може оперти ся на слабій, пасивній суспільности. Будучність Росиї лежить тілько в побудженю самодільности суспільности, яку однако убиває теперішна безсистемна, самодержавна управа. Одноцільности в політицї вимагали також инші бесїдники з центра і опозициї. Особливо підносили ся голоси против воєнного стану, який деморалїзує провінціональну адміністрацию. Октябристи зазначували, що они згоджують ся на воєнний стан тілько в виїмкових случаях та висловлювали надію, що правительство возьме ся до консеквентної політики особливо по окраїнах.

Минувшого року установлена комісия предложила тепер даньскому королеви, Фридрихови VIII. проект нового закона про упорядкованє правнодержавних відносин між Данією і Ісляндиєю. Головні точки того законопроекту такі: Ісляндия єсть вільним і самостійним краєм, який лучить з Данією спільний король та спільні справи. На будуче король має носити титул „король Данії і Ісляндиї“. Крім того признано Ісляндиї деякі уступки в справі інспекциї риболовства, яке становить головне жерело прожитку Ісляндців, та в справі установленя найвисшого судового трибуналу на Ісляндиї і признаня воєнної фляґи. Ісляндска каса буде платити що року причинок на цивільну лісту короля. Закон той має обовязувати через 25 літ, потім може бути даньско-ісляндска спільність змінена, але спільности короля, міністерства справ заграничних і армії виповідати не можна.

Новинки.

Львів, дня 18-го мая 1908.

— **Є. В. Цїсар** призначив для тих полків, котрих єсть властителем від 1848 р. а то: для 1 полку піхоти, 4 і 6 п. уланів і 1 п. гузарів а також для чотирих полків стрільцїв цїсарских по 15.000 К яко фондацию, з котрої процентів можуть користати по половинї офіцири і вояки. Дня 30 с. м. депутация тих полків приїде до Відня, щоби там зложити Монарсї подяку за щедрий дарунок.

— **В поході ювилейнім**, який устроює Віденьз нагоди цїсарского ювилею, возьме участь, о скілько вже доси в приближеню обчислено звиш 20.000 людий. На історичну часть з того припадає 4000 осіб, на ґрупи національні 12.000, а на ґрупу шпортову 5000. Крім того буде в поході 4000 коний і 400 возів.

— **Вінчальні стипендиї з нагоди 60-літнього ювилею Є. В. Цїсаря.** Взаїмне обезпеченє ім. Ґізелї постановило звеличати 60-літний ювилей правлїня Є. В. Цїсаря гуманїтарною акциєю, відповідаючою бажаням Монарха. В тій цїли визначено суму 25.000 К, котру в 1908 р. виплатить ся межи 50 бідних дївчат, що в 1908 р. будуть віддавати ся, а з котрих кожда дістане в готівцї посаг в сумі 500 К. Першеньство мають доньки бувших функционарів державних і войскових. Неостемпльовані подання треба вносити до 1 жовтна с. р. просто до Тов—а ім. Ґізелї у Віднї I Franz Josefs Quai 13 з прилогою сьвідоцтва убожества і инших документів, потверджуючих згадані в поданю обставини.

— **Надзираюча рада „Днїстра“** уконституовала ся в той спосіб, що президентом вибрано знову п. радника дра Ґриг. Кузьму. До дирекциї яко директора з рамени надзираючої ради вибрано поновно дра Стеф. Стефана Федака, а заступниками директорів вибрано радника Тита Ревaковича і проф. Романа Залозецкого. З причини, що др. Володимир Охримович обнявши уряд заступника технїчного директора, зложив мандат до надзираючої ради перед упливом каденциї, покликано на его місце до надзираючої ради з поміж заступників дра Івана Копача.

— **В Яворові** відбуде ся дня 22 (пятниця) по богослуженю в парохіяльній церкві о год. 11 перед полуднем торжественне посьвяченє угольного каменя під „Народний Дім“, на котре то торжество надзираюча рада „Народного Дому“ кредитового товариства сим всїх родимців запрошує. Того дня о год. 2 по пол. відбудуть ся загальні збори філїї тов—а „Просьвіти“ в Яворові в льокалю читальнї „Просьвіти“.

— **Огнї.** В ночи з пятниці на суботу вибух в Самборі на Долїшнім передмістю недалеко млинів великий огонь, котрий знищив 12 домів і 16 будинків господарских зі всїма запасами. Згоріла також значна скількість дробу і худоби. Шкода в значній части необезпечена, виносить около 140.000 кор. Огонь вибух в стодолї Ґіґля і був, здаєсь, підложений. — В громадї Тяпче долиньского пов. згоріли в ночи з 9 на 10 с. м. 4 селяньскі загороди загальної вартости 7.800 К. Шкода була обезпечена ледви на 600 К. Огонь, здаєсь, був підложений. — В Щитівцях, залїщицкого повіта згоріло сими днями 6 селяньских господарств а загальна шкода виносить 10.400 К і була ледви в одній третій части обезпечена. Та й тут огонь був, здаєсь, підложений.

— **Дрібні вісти.** В суботу вечером около 6 год. пересунула ся понад Львовом сильна туча з блискавками і громами та зливним дощом, в наслїдок чого трохи похолоднїло. — Матїр Мирослава Сїчиньского випустять нинї на волю, позаяк слїдство не виказало єї вини і она лиш в оборонї сина сказала, що знала о его намірі убити бл. п. ґр. Потоцкого. Сими днями виготовить прокураториа акт обжалованя і Сїчиньский стане мабуть дня 16 червня перед судом яко обжалований о скритоубийче убийство. — В Бродах отроїв ся в аптицї п. Зенцера ляборант з обави, що піде до арешту за украдену фляшку коняку. — До помешканя Г. Шварца, при ул. Полтви ч. 11 дістали ся злодії і вкрали срібну заставу вартости 1000 К. — В однім з головних венецуельских портів Ля Ґваяра

баня [1]), що внаслїдок мого поданя перед трома роками, особливо же внаслїдок мого каяня і мого доброго поведеня через тих пятнайцять літ криміналу мене помилувано і подаровано останок кари.

„Ледви чи зможеш собі уявити, з яким чувством пишу отсю звістку, щоби Тобі єї післати. Живцем закопаний і знову воскресший пукає до Твоїх дверий чоловік, котрий після закона смерть заслужив і лиш з ласки людий жиє, витягає з просьбою руку до Тебе, до своєї жінки: прости й Ти менї! Забудь нещастє і ганьбу, яку я стягнув на Тебе і на наші дїти своїм шаленим і безумним вчинком та подай менї свою помічну руку, щоби я, так глубоко впавший, міг знову підняти ся і знову прийти до якогось становища в житю. Не забувай на то, що нас поблагословила рука сьвященика на сьвятім місци і будь менї вірною подругою і в сій тяжкій хвили мого житя.

„Лючіє! Знаю добре, що Тобі не богато може залежати на повороті чоловіка, що постарів ся і посивів в криміналї та ширить довкола себе лиш ганьбу й пострах, як той, що заражений, свою хоробу. Знаю дуже добре, що я для своїх власних дїтий, котрі мене так само як і цїлий сьвіт уважають за померлого, став ся лиш відразою та вступаю в їх молоденьке, ледви що розпочате житє може спиняючо і відстрашаючо, заповітрюючо. Але кленусь Тобі, що не буду ставати на перешкодї анї Тобі анї їм, хочу лиш їх побачити. Не відтручай мене, Лючіє, бо Ти моя жінка а Твої дїти то й мої дїти!

„Ти не знаєш, що тих пятнайцять літ з мене зробили на дусї і тїлї. З молодого, завзятого, аж до злочину сердитого і легкодушного чоловіка, котрий перед пятнайцяти роками дістав ся до сего страшного дому, до сего гробу живих, зробив ся старий, утомлений і зломаний чоловік, котрого задачею житя ще лиш каянє і покута. Буду робити, щоби менї аж кров з пальців текла, все одно, Лючіє, що найнизшу, найпідлійшу роботу, до якої би вже нїхто не хотїв брати ся, а не стану тобі тягаром, Лючіє! Ще маю тілько сили, щоби собі заробити, чого менї потреба. Лиш позволь, щоби я був близько тебе, позволь, щоби я дихав тим воздухом, яким дихають і мої дїти, щоби я міг їх бодай від часу до часу видїти, хоч би й непізнаний.

„Заклинаю Тебе, Лючіє, на все, що в житю чоловіка сьвятого і достойного чести, не відтручай мене. Напишу Тобі наперед, щоби ти не дуже налякала ся, коли я появлю ся. Мене звідси завтра рано випустять, отже буду міг може вже в четвер там бути — чи будеш твердшого серця, лютійшою і більше неумолимою, як чужі люди, що менї простили і мене помилували? Ти і дїти одинокою на сїм сьвіті моєю надією, одинокою моєю розрадою. Чи відкажеш менї єї?

„Мушу кінчити. Нема вже місця, а серце менї так повне, що мало не пукне! Бувай здорова, Лючіє, і поцїлуй дїти від мене хоч би лиш в снї. Твій нещасливий муж

Леоне Споріта“.

На розї з правого боку була прибита велика печатка карного заведеня у Фоджджі а під нею слово „Видїв“ та якесь нечитнє імя.

— Пречиста Діво там в небі — шепнула Донна Лючія сама до себе, коли прочитала — щож з того буде?

Сховала чим скорше письмо з обави, що би хтось не надійшов і не спитав, що то єсть. Анї одна жива душа в Резінї не сьміла довідати ся тої злощасної історії. Навіть і єї дїти нинї — тоті вже найменше. Она сама одна хотїла то зносити, що Господь Бог на неї спослав, як то й доси завсїгди робила.

2.

Було то в ночи. В глубокій тишинї спочивала благословенна буйно-урожайна Кампаня при споді Везувія. Тихий легіт ніс ся по тяжких вершках дерев, котрих шелест мішав ся з шумом моря, що розбивало ся об греблї Резини. Звичайним спокоєм пускала гора хмари диму в ясну, зьвіздисту ніч. Лиш від часу до часу запалалахкотів і загрозив темно-червоний розжарений сніп з вершка на горі — одинокий знак в спокійних часах того несамовитого сусідства, грозячого завсїгди небезпечностию.

(Дальше буде).

[1]) „Баньо“, по італіяньски bagno, значить первістно „купіль“. Від того, що первістно в Константинополи коло купелїв при султаньскій палатї Серай були вязницї для невільників, зачали Італїянцї і Французи називати „банями“ і криміналі, ставлені в пристанях для злочинцїв призначених до портових робіт. В Росиї а часами й у нас називають банею лазню або парову купіль.

лютить ся джума в застрашаючий спосіб. Що дня умирає там по більше як 60 людий на джуму. Жителі утїкають з міста. — Тіснїйший вибір 16 радних міста Львова на 6 лїт і 2 на 3 роки відбуде ся в второк дня 19 с. м. — П. Лев Лопатиньский одержав на львівскім університеті степень доктора прав. — Хорий на умі Ромуальд Хмура, емерит. офіциял почтовий вийшов оногди із свого помешканя при ул. Каспра Бочковского ч. 15, забравши з собою подушчинку, анґлезовий одяг, 160 К в готівці, 2 льоси і книжочку пенсийну та щез від тої пори без слїду. — Пані Вільма Шраєр згубила золоту бравлетку вартости 120 К. — До склепу шевця Ротгайзлера при ул Кохановского 14 добули ся оногди в ночи злодії і вкрали велику скількість обуви загальної вартости 600 К.

— Обмежене сиґналів свиставкових на зелїзницях. Зі взгляду на то, щоби манїпуляция в руху зелїзничім відбувала ся, о скілько можна, тихо і з уваги на то, що занадто часте даванє сиґналів паровою свиставкою на льокомотиві з одної сторони притуплює персонал на такі сиґнали, з другої же стає ся дуже докучливим подорожним і людем мешкаючим вздовж шляху, обмежено ті сиґнали значно вже в 1905 р., коли то увийшов в житє новий порядок сиґналовий. Досьвіди, пороблені в сїм напрямі, показали ся користні і длятого міністерство зелїзниць постановило завести на пробу на один рік ще дальше обмежене сиґналів свиставкових. Після сего розпорядженя міністерства, котре увийшло в житє вже з днем 15 с. м., сиґнал „позір“ (довгий свист), котрий давано при відході всяких поїздів зі стациї, відпаде при всїх тих поїздах, що мають переходячу через цїлий поїзд гальму, отже майже без виимки при всїх поспішних і особових поїздах. При поїздах що не мають такої гальми, отже при всїх поїздах товарових мусить той сиґнал зі взгляду на безпечність бути задержаний.

Ще в більшій мірі буде обмежений ужиток парової свиставки в службі в огрівальни і при пересуваню ваґонів, в котрій то службі доси дуже надуживаний сиґнал „скликуванє персоналу“ (на переміну кілька високих і низьких тонів свиставкових) строго заказано. При їздї на шляху („на штреці“) будуть сиґнал „позір“ давати лиш перед в'їздом до такого тунелю, котрий не видко на скрізь. Дальше буде сиґнал „позір“, даваний доси при переїздї попри більші будинки, відтак при доїзджуваню до стаций, пристанків і при переїздї через довші стациї, обмежений лиш на безусловно зі взглядів безпечности конче потрібні случаї. Доси при поїздах особових, задержаних на шляху, коли подорожним вільно було висїдати, давано три або й чотири рази сиґнал, щоби знов всїдали; від тепер буде свиставка лиш раз свистати. При поїздах з другою, тручаючою льокомотивою свистали доси обі льокомотиви аж до хвилї, коли поїзд рушив, всего разом 11 разів; тепер то число сиґналів зменшено на чотири.

— В справі еміґрациї до Америки доносять: Вигляди переселенців в полудневих державах північно-американьскої Унії все ще не такі, щоби можна дораджувати еміґрантам, аби там удавали ся. Нарікання на держанє переселенців в примусових, до невільництва подібних, відносинах службових (peonage) не втихають і в поодиноких випадках, як стверди доходженя, показали ся оправданими. Особливо до деяких підприємців в полудневих державах присилають ню-йорскі бюра посередництва працї переселенців, котрі небавом, прибувши на місце, переконують ся, що не знесять роботи в горячих баґнах Фльориди або в терпентинових лїсах Алябами і що не можуть сею працею заробити собі тілько, аби сплатити робітодавцям задатки на дорогу. В деяких випадках союзні власти Сполучених Держав потягнули до одвічальности підприємців в полудневих державах за нарушенє закона против невільництва та за силуванє до примусових робіт. Однак підприємці оправдували ся тим, що закони їх країв позваляють їм придержувати евентуально й силоміць робітників, які є їх довжниками, аж до часу сплаченя довгу. Зачувати з доброго жерела, що річно яких 3000 людий висилають до полудневих держав, головно ню-йорскі бюра посередництва працї. В однім випадку ню-йорска власть, покликана до нагляду над тими бюрами, уважала ся приневоленою відобрати концесию одному з найбільших бюр посередництва в Ню Йорку, тому що дало глядаючим працї неправдиві інформациї про відносини в полудневих державах. Дотичні іміґранти в переважній части були з причини стану свого здоровля або молодого віку нездібні до тяжкої роботи, якої від них вимагано. Всї мусїли при заключуваню робочої умови з'обовязати ся до працї доси, доки товариство, до котрого вступили на службу, тижневним потручуванєм з платнї не заспокоїть своєї претенсиї з причини заплачених коштів дороги. Отже коли якийсь робітник з браку сил або з иншої причини мусїв занехати роботу, заки сплатив кошти дороги, ставав ся по законам держави Фльориди довжником робітодавця і єго засуджувано до примусових робіт відповідно до висоти довгу. Таких задовжених робітників, скованих в ряд, уживано при будові доріг та инших земних роботах, або винаймано фармерам на цїлий час кари.

Телеґрами.

Відень 18 мая. Цїсар приймив вчера на авдиенциї француского амбасадора Крозієра, котрий іменем президента Фалїєра і француского правительства зложив Монархові ґратуляцию з нагоди єго ювилею.

Відень 18 мая. Нинї перед судом присяжних у Відни розпочав ся процес пятьох руских студентів Назарука, Левицкого, Весоловского, Паламаря і Черкавского яко позовників против Генриха Сєнкевича о обиду чести за єго статию уміщену в „Zeit“. Іменем Сєнкевича з'явили ся оборонцї проф. Розенблят з Кракова і др. Рабенлехнер з Відня. Позовників заступають др. Роде і пос. др. Окуневский. На початку розправи заявив проф. Розенблят, що Сєнкевич з причини недуги не може явити ся особисто, але не бажає собі відроченя розправи і зрікає ся всяких средств правних виходячих з єго присутности. Трибунал по короткій нарадї постановили перевести розправу. По відчитаню акту обжалованя і відобраню ґенералїй відчитано зізнаня Сєнкевича в краківскім суді, в котрих Сєнкевич покликує ся на то, що не мав наміру нікого обиджати, не навів нічиїх назвищ і не знає, длячого якраз тих 5 студентів уважає ся обидженими. Він повторив вісти подані польскими часописями, котрим не прислано спростованя і котрих не запізнано.

Будапешт 17 мая. Пос. бар. Банфі виголосив вчера бесїду перед виборцями в Сеґединї, в котрій остаточно критикував дїяльність правительства, закидаючи єму феодально-клерикальні тенденциї. Закинув правительству, що не узискало митової окремішности і що в справі войсковій не можна ще зазначити поступу.

Константинополь 17 мая. Порта вислала до держав протест против відкликаня міжнародних відділів войск з Крети.

Токіо 17 мая. Вибори до палати послів видали значну більшість правительственну.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).